

Szakmai gyakorlaton Finnországban

2013. január 19. –február 16.

Hämeenlinna

Leonardo da Vinci program

Mobilitás pályázat

Készítette: Szántó Ramóna

2013. január 19. Szombat

Reggel indulás autóval, szokás szerint későn. Felvettük Piroska tanárnőt Sándorfalván, Melindát és Esztert Szegeden a sulinál, Dórit pedig az autópályán a kecskeméti megállóban. Várakozás a reptéren, szétnéztünk, átnéztük a csomagokat és áttekertük őket alufóliával. Nagyon nehéz volt az elválás a családtól..... Felszálltunk a repülőre, kaptunk szendvicset és innivalót. A felszállás és a repülés még rendben volt, de onnantól kezdve, hogy lassított a repülő, a légnyomástól azt éreztem, hogy kiszakad a dobhártyám. Hideg volt, de nem volt vészes. Elküldtük és megkaptuk az első sms-t. Marita tanárnő várt minket, az út egy óras volt Helsinkiből Hämeenlinnába. Bár az autópályán mentünk, a táj még így is gyönyörű volt. Meg kell jegyeznem, hogy nagyon érdekesek voltak az útszéli sziklákról lelógó jégcsapok. Szállásfoglalás: tágas, kényelmes, a szobában hatalmas pakolóhelyek vannak. Van a szobában mikró, hűtő és kávé-teafőző és rengeteg, rengeteg tükör mindenfelé.

január 20. Vasárnap

Az első napon szeretnénk volna megismerkedni a környezetünkkel, ehhez jó volt a felnőttek segítsége. Reggel 9-kor elvitt minket Enikő tanárnő egy kis ismerkedős sétára a várossal. Megnéztük a legközelebbi boltot. 10-re jöttünk autóval és elmentünk az Iittala üvegmúzeumba, aminek a boltjában szét is néztünk, bár elég drága volt, a mellette lévő csokigyárba, aminek a boltjában vettünk finom csoki nyalókát. Ezután elmentünk egy kiállításra, ahol különböző szőtt, horgolt, kötött anyagokat, felületeket és szép kompozíciókat láttunk. Ezeken kívül nagyon népszerű volt a batikolás, nemezelés és a szőnyegszövés. Ott ettünk is egy sütit, ami mellé járt tea is, amit akárhányszor újra is tölthettünk. Utolsó állomásunk, ami egyébként már kb. 100 km-re volt a Punaporttitól (ez a finn neve a kollégiumnak), egy szép kis bolt volt, ami több épületből állt és az udvara telis-tele volt vesszőből font állatokkal, amik nagyobbak voltak nálunk.

január 21. Hétfő

Reggel 8 órára mentünk iskolába. Körbevezettek minket. Varrós és szabós termek, szövöde és kalapos műhely. A diákok nem igazán köszönnek, kicsit érdekes, amikor már a huszadik embernek köszönsz és még egy választ sem kaptál. Kettő diák állt velünk szóba, ők viszont olyan szinten, hogy nem tudtuk őket követni. Tanárnő nem sokat van bent és csak akkor segít, ha szólunk neki, ugyanis az itteni diákok tényleg nagyon önállóak, nem szólnak senkihez sem, még egymáshoz sem. A termekben rengeteg különféle gép és hatalmas szabásasztalok vannak. A finn tanárnő szerette volna megtudni, mennyire tudunk szabni, varrni, ezért már dolgozni is kezdtünk. Az első feladatunk két darab kerek kenyértartó

elkészítése volt, amivel nagyon jól jártunk, hogy megtanultuk, mert később a boltlátogatóban láttuk, hogy tele vannak a boltok ilyenekkel és elég borsos árúak voltak. Nagyon szépek lettek és könnyű volt megcsinálni. 10.30kor már mentünk is ebédelni. Nem tudtuk, hogy mit eszünk, de nagyon finom volt. Bár a tej először egy kicsit furcsa volt az ebédhez, de megszoktuk, hogy minden étkezéshez mindenki annyit ihat, amennyit akar. Ma kicsit elmegettünk hamarabb, mert városnézésre indultunk. Még szokunk kell a hideget. Sokat sétáltunk, bár leginkább vásárlás közben, mert ha kiküldenek egy szegedi könnyűipari iskolából 2 divatost és 2 ruhaipari technikust, akkor azoknak kutya kötelességük közelebről is megvizsgálni a kínálatot.

január 22. Kedd

Reggel nem suliba, hanem Tamperébe kellett menni, ahová Marita tanárnő vitt minket. Az út szintén 1 óra volt, aminek egy részét elég durván végig is aludtunk tanárnő kivételével mindannyian. Először egy kilátóba mentünk, ahonnan láttuk a várost körülvéző két hatalmas nagy folyót. Ott ettünk egy tradicionális fánkot (amivel szerencsére később találkoztunk a menzán is), amiben valószínűleg volt narancs és kardomom és cukorba volt beleforgatva. Érdekes volt megkóstolni. Tanárnő utána megmutatta a kilátást autóval is. Városnézés következett, majd egy hatalmas múzeum, ami Tamperében szokásos módon régen gyárépület volt. Cipő- és játékiállítás, orvosi találmányok, múmiák és kitömött állatok. Szép volt, nem is számítottam rá, hogy múzeumba is megyünk. Néztünk még két templomot is, ahol az utolsóban kaptunk teát és „sütit” is. Kézműves helyeket és anyagboltokat is néztünk, ez már szakmába vágott. A város nagyon szép, rengeteg a téglalapú épület, amik régen gyárépületek voltak, de ma már egész más a funkciójuk. Összefoglalva ennek a városnak számomra külön, kellemes hangulata volt.

január 23.szerda

Reggel a suliban kaptunk egy könyvet, amiben tradicionális finn hímzési minták voltak, ugyanis látták rajtunk, hogy nagyon érdeklődtünk ezek iránt könyvek iránt az elmúlt napokban. Hímeztünk egy-egy kis terítőt. Később kaptunk még egy csomó könyvet, amikből fényképeztünk, tehát anyagot gyűjtöttünk. Délután turkálókba vittek minket. Az elsőben kifogunk egy nagyon jó akciót szerencsére. A második már egy kicsit drágább hely volt, de ott viszont találtam egy moominos edényfogót, aminek nagyon megörültem. A harmadik hely hatalmas volt, elfogott minket a bőség zavara. Rengetek táska, ruha, kacam. Mire találtunk és vettünk ott citromfacsarót, addigra nagy nehezen este a boltban találtunk citromlét is a teához.... A negyedik hely is jó volt, sok érdekeset láttunk ott is. Nagyon elfáradtunk estére.

január 24. csütörtök

Tanárnőék Helsinkibe mentek, teljesen szabadok voltunk. Folytattuk a hímzést egészen 2ig. Hazajöttünk és pihentünk, mert elég fárasztó volt az elmúlt pár nap és még teljesen átállni sem sikerült. Tanárnőék este élménybeszámolót tartottak és megmutattak mindent térképen. Ugyanis szerettünk volna önállóan is elutazni a fővárosba.

január 25. péntek

Ma megint kettőig voltunk, hímzéssel kezdtünk, de aztán megint kaptunk egy csomó könyvet, megint fényképeztünk. Darazsoláshoz hasonló mintákat kaptunk, nagyon szépek voltak és egyszerűek. Ezek viszont már az első percben pontosan tudtam, hogy miért kaptuk. Még én mutattam a tanárnőnek az egyik üzletben egy gyönyörű szép párnát, amin ez a minta volt. Innentől kezdve tudtam, hogy mindent meg fognak nekünk mutatni, ami iránt érdeklődünk. Örültem, hogy sikerült új dolgot tanulnom ezen a napon is. Délután én és tanárnők bementünk a városba, megmutattak egy másik nagy boltot is. Sietni kellett vissza, mert 17:45re jöttek értünk és mentünk Päivi tanárnőhöz pizzázni. Nagyon szép volt a háza, igazi finn jellemzőkkel. Kívülről fa volt, nem volt kerítés. Belülről sem voltak túlságosan elválasztva a terek, a nappaliban pedig ott állt az a szövőszék, ahol többek között a saját szoknyáját is szőtte. Már várt minket 6 db vékonyra kinyújtott tepsinyi pizzalap. Azt tehettünk rájuk, amit csak akartunk, volt szarvas darált hús, olajos és paradicsomos tonhal, egész kishalak, több féle sajt, szalámik, felvágottak, ananász. Nagyon finomak lettek, de csak 5-t tudtunk megenni, nem fért több belénk. Utána beszélgettünk és 21:30 kor hoztak haza minket. Örültem, hogy láttam egy igazi finn lakást belülről, s jó hangulatú este volt.

január 26. szombat

Ma 10ig aludtunk, hogy végre kipihenjük magunkat, aztán 12:45re le kellett mennünk a tanárnőéknek, mert vitték őket a buszra. Ettől kezdve egyedül voltunk. Jó volt, hogy elkísértek minket, így könnyebben kezdődött a 4hetes program, már sok mindent megismertünk. Ezt követően nem csináltunk semmit, csak filmeztünk, skypeoltunk és 4en főztünk édes savanyú csirkét rizzsel.

január 27. vasárnap

Reggel elsétáltunk a várhoz, körbekerültük egy hatalmas ívben és sokat nevtünk, de nem mentünk be, majd azt később szeretnénk megnézni. Aztán sétáltunk még a városban, bevásároltunk és hazamentünk, mert nem éreztük hidegnek az időt, de elkezdett szitálni a hó, ami ráfagyott az arcunkra és a sapinkra. Aztán főztünk megint rizst és kínai levest.

január 28. Hétfő

Alig bírtunk felkelni, itthon is maradt a fényképező, de visszakéredzkedtem érte. Kaptunk egy csomó könyvet, hogy keressünk történelmi ruhákat (barokk, rokokó) és varrnunk kellett egy-egy kis babát, amire majd elméletileg később varrnunk kellett volna később egy ilyen rucit. Kellett neki haját és arcot csinálni. Ez az egész eltartott 4ig, ugyanis ha 20 könyvet nem hoztak oda, akkor egyet sem. A feladat érdekes volt, ilyen otthon is kellene csinálni.

január 29. kedd

Elaludtunk.... 07:30kor már ki is pattant a szemünk.... Nagy nehezen, de mikor beértünk, elkezdünk tervezni, hogy mit és miből akarunk csinálni, hiszen megvolt a nagy feladatunk. Kaptunk egy csomó magazint, amit átnézhattünk, de sajnos a legtöbb ruha kötött volt és kötési minták voltak hozzájuk. De csak sikerült választani. Én egy egész ruhát választottam. Kinéztem hozzá egy anyagot a raktárból. Elkezdtem kiszabni. Közben tanárnő hozott egy horgolt mintát és mondta, hogy megmutatja, hogy kell csinálni, ha érdekel minket. Egy jó darabig szenvedtünk vele (kivéve Melinda), de aztán belejöttünk és nagyon tetszett. Még azt is mondta tanárnő, hogy ha szeretnénk, akkor haza is vihetjük. Természetesen én hazahoztam és csináltam. Sose gondoltam volna, hogy megtanulok horgolni is.

január 30. szerda

Remek dolog, hogy az iskolai gyakorlatot össze lehet kötni városnézéssel, és még segítséget is kapunk. Reggel indulás Helsinkibe. Tanárnő a saját kocsijával vitt minket. Én ültem elől, de elaludtam. Az út egy óra volt, kb. 100 km. Leparkoltunk. Csodálatos a város, öreg és új épületek együtt, díszesek és letisztultak. Rengeteg az üvegépület. Tanárnő mindig mondta, hogy mi micsoda. Egy kis templommal kezdtünk. Megnéztük a busz- és vonatállomást, hogy visszataláljunk. Sok kis üzletbe is bementünk. Volt, ami olcsó volt, volt, ami eszméletlen drága.... Sok jó ötletet láttunk, csak nem akartunk bent még titokban sem fényképezni, mert nem szeretik, így csak a kirakatok maradtak nekünk. Azért néztünk 2 turkálót is.... drágák. Meghívott minket a tanárnő az iskola nevében a Hesburgerbe. Finom volt, még életünkben nem örültünk ennyire a kólának. Voltunk a természetrajzi múzeumban is. Nagyon szép volt. Mire kiértünk, nagyon esett a hó. Visszamentünk a kocsinhoz és elindultunk a Marimekko boltba. Erről hallottunk már, nevezetesen finn márka. Párnák, poharak, tálak, konyhai dolgok, ruhák és anyagok. Drága, de gyönyörű. A többiek ott vettek maguknak anyagot a ruháikhoz. Elindultunk haza, már addigra hatalmas hó esett, lassan haladtunk és elég veszélyesnek tűnt, bár én elaludtam ismételten. Nagyon tetszett ez a nap.

január 31. csütörtök

Egy ilyen nap után reggel nagyon nehéz volt felkelni. A többiek elkezdtek szabni az új anyagból a ruhájukat, én pedig a béléssel folytattam. Elkezdem összeállítani. Egy kicsit nagy lett, ezért Dóri leigazította. Ez a nap gyorsan eltelt ezekkel a dolgokkal, mert nagy a terem és a hely is, de pl. felpakolták a bábukat az asztalra és a felnőttek is sokan voltak és nehéz volt szabad helyet találni.

február 01. péntek

Ma folytattuk a ruhákat. Sikerült összeállítanom a ruhát is, de mindenhol el kell endliznem, mert féltő volt, hogy nem marad az anyagból semmi, úgy foszlott. Melinda lepróbálta, szerencsére nem kellett belőle sokat elvenni. Nap végére már csak a béléssel való összevarrás, a cipzár és a lépéshasíték maradt. Suli után bementünk hárman a városba,

voltunk a postán, hogy megnézzük, mennyiért lehet hazaküldeni csomagot, aztán találtunk egy nagyon cuki kisboltot, ahol 70 %-os leértékelések voltak. Bementünk a K-marketbe is, ahol tök cuki ruhákat találtunk. Este viszont iszonyatosan fájt a fogam.

február 02. szombat

Reggel 09:30kor keltünk, 10:30kor indultunk a városba. Fájt a fogam. Vásároltunk, Dóri vett 3 öltözet ruhát. Én nem tudtam odakoncentrálni, mert iszonyatosan fájt a fogam. A lányokkal elnegyedeltük a spagetti árát. Olcsón megúsztuk így, mert 4€ 15centre jött ki két teljes napi kajánk. Azt hittem, nem élem túl a hazafelé utat. A koleszben 2 db Flektorral öblögettem és lefeküdtem. Egy óra múlva jött Dóri, hogy kész a kaja. Addigra nem hogy a fogfájást nem éreztem, az egész fejemet megtapogattam, hogy megvan-e. A kaja isteni volt, csak a finn sajtokról annyit azért tudni kell, hogy borzalmas műanyag ízük van. Kicsit nyugtalan voltam, mi lesz a fogammal, hogyan fogok segítséget kapni, ha fogorvoshoz kell menni. Van biztosításunk, Enikő tanárnő mondta, hogy otthon fizet a biztosító. Küldtünk üzenetet haza, hogy lehet, hogy orvoshoz kell mennem.

február. 03. vasárnap

Szokás szerint a vasárnap pihi nap, úgy sincs nyitva semmi. Mostunk, takarítottunk, megpróbálkoztunk az itthoni feladatokkal. Az az édes kis semmittevés.

február 04. hétfő

Reggel nem bírtam tovább, szóltam a tanárnőnek, hogy nagy szükségem lenne egy sürgős, de kíméletes fogászati beavatkozásra. Valószínűsíthetőleg az angoltudásomat még csiszolnom kell, de valahogyan csak megértettem magam. 13:00ra kaptam csak időpontot, mikor kiderült, hogy ki kell idegelni, a fogorvos injekció nélkül kezdett neki. Próbáltam kéz- és lábjelekkel jelezni neki, hogy így nem leszünk jóban, de éppen hogy nem voltam lekötve. Ugyanis nem ülni, hanem feküdni kellett, kaptam egy napszemüveget is és mindent eszközt fölém húztak egy gurulós állvánnyal. Egyszóval minden menekülési útvonalat elváltak. Nagy nehezen kunyeráltam egy injekciót, de az után sem lett kellemesebb, mert nem várta meg a doki, hogy elszibbadjon. Ráadásul nem fúrta, hanem véste. A végén mondta, hogy jövő hét csütörtökön találkozunk. Már akkor sejtettem, hogy nem, de mikor megkaptam a számlát, akkor teljesen biztos lettem benne, hogy örökre szól a búcsú. Állítólag ő volt a legjobb a városban, de ezt nem kívántam letesztelni. Mindegy, végül is csak megszűnt a fájdalom, szóval valamit csak értett a doktor a munkájához. De ezt az „élményt” szívesen kihagytam volna...

február 05. kedd

Miután ennyire elmerültem a finn fogászati szokások tanulmányozásában, a suliban elkezdtek a fűzőt. Kérdezték ugyan, hogy tudom-e folytatni a munkát, de nem volt semmi gond. Először próbaanyagból kellett megcsinálni, de csak a kiszabásig jutottam, mert még be kellett fejezni a ruhám lépéshasítékának bélelését és a cipzár melletti hólozást. Meg akartam csinálni a kollégiumban még hétfőn délután, de elhorgolgattam az időt.

február 06. szerda

Tanárnő előző nap felajánlotta, hogy megint elvisz minket nézelődni a turkálókba, üzletekbe, és mondta, hogy délben indulunk. De azt nem említette, hogy délig sem ő, sem senki más nem is jön be. Teljesen egyedül voltunk egész délelőtt. Egy arra járó tanárt kértünk meg, hogy kapcsoljon nekünk áramot 10 óra körül. Összeállítottuk a fűzőket, lepróbáltuk őket, ebédeltünk és délben indultunk is. 4 db boltban voltunk megint. Az első olyan nagy volt, hogy jojózott a szemünk a sok kis apróságtól. Sok cucci dolgot láttunk, de megint rettenetesen elfáradtunk.

február 07. csütörtök

Délelőtt még igazítottunk a fűzőinken, most tanárnő is segített és délben szintén elmentünk egy új anyagboltba is, hogy válasszunk anyagot a fűzőinkhez. Én személy szerint ismételtén bevásároltam anyagokból. Olyan gyönyörűeket láttunk, amiket még soha itthon. Délután bementünk a központba, mert kifogyott a hűtőből minden kaja. Kb. 5 órát sétáltunk, így este megint jól esett a pihenés.

február 08. péntek

Reggel megmutatta tanárnő, hogyan kell rászerezni a pántot a fűzőre. Csináltunk belőle egy szabásmintát. Csak így még egyszer meg kellett varrni próbaanyagból. De gyorsan kiszabtam és össze is varrtam. Szétbontottam azt a mellényt, amit a turkálóban vettem a fűzőnek. Egy kicsit tartottam tőle, de teljesen elég lett az anyag. Fél egykor szintén teljesen egyedül maradtunk. Délután elmentem, hogy kipróbáljam a kártyám, mert azzal akartam fizetni a fogorvost, de nem sikerült, mert mint később kiderült, a maestro kártyát az országban a legtöbb helyen nem fogadják el, bár az internet nem ezt írta, de beletörődtem és kerestem egy automatát, mert így szerencsére még működött a dolog. Ez egy nagy tanulság volt, érdemes rá odafigyelni. A postán a csomagfeladásnál szintén jó sokat kellett várni, mert nem igazán tudtak angolul csak minimálisan, és még el is rontottak dolgokat.... Ezt a délutánt katasztrófának nyilvánítottam.

február 09. szombat

Helsinkibe mentünk busszal. Nem akartunk túl korán indulni, mert ott sem szokás reggel 8kor kinyitni semmit. De így is túl hamar érkeztünk. Megkerestük a sziklatemplomot. Nyomon voltunk, de mivel térkép volt a kezünkben, mindig odajöttek hozzánk az emberek és útbaigazítottak minket. Nagyon aranyosak voltak, kiderült, hogy kedvesek is tudnak lenni. A templom nagyon különleges volt, nekem tetszett. Nagyon szép és nyugodt volt belül még akkor is, ha sokan voltak benn. Kár lett volna kihagyni. Visszaindultunk a buszállomás felé, mert mikor megérkeztünk, láttuk, hogy valamilyen fesztivál van készülóban a téren. Útközben bementünk egy üzletbe és annyira elvarázsolódtunk, hogy a végén nem is találtuk a kijáratot. Rengeteget sétáltunk bent és nézelődtünk. Közben elhagytam a sapkámot is (de meglett) és Melinda viccesen megállapította, hogy nagyon szerencsétlen vagyok. Pár órahossza elteltével és pár utcával odébb végre kikeveredtünk ebből az üzlethálózatból. Szerencsére pont a fesztiválnál. Melinda nagyon örült, mert mint kiderült, az ázsiaiak pont akkor ünnepeltek valamit az újévhez kapcsolódóan és volt egy csomó előadás is. Türelmesen megvártuk, míg végignézte őket, mi pedig addig a stílus kialakítás feladatát próbáltuk csinálni, csak hogy a finnek pont azok az emberek, akik nem igazán szeretik, ha idegenek fényképezgetik őket, így csak titokban kattintgattunk. A buszig még sétálgattunk és

nézelődtünk egy kicsit. A buszmegállóhoz is rendben visszatértünk és a felszállás is sikeres volt. 1 óra 30 perc volt az út. Végigaludtuk, de azért sikerült leszállni Hämeenlinnaban.

Úgy gondolom, elégedettek lehetünk, érdekes nap volt.

február 10. vasárnap

Pihenés, ami már ránk is fért, mert nekem ez a hét volt a legnehezebb. Minden összejött. Megint takarítás, mosogatás, főzés. Lecsót csináltunk. Valami fergeteges volt. Már nagyon kezdtek hiányozni a hazai ízek. Már elfogyott az összes levesünk is, és az ottani kínai tésztalevesek borzalmasak voltak. Amit imádtunk, azok a sajtkrémek voltak. A paradicsomos olyan volt, mintha spagettit ettünk volna.

február 11. hétfő

Ma folytattuk a fűzőt. Nem történt semmi érdekes, elég sokat haladtunk előre. Tanárnő elment 14:00kor és mondta, hogy kapcsoljunk ki minden gépet, ha elmegyünk haza. Nagyon tetszett ez az önállóság, otthon ilyen nem fordulhatna elő. Pedig így is fegyelmezetten dolgoztunk, hogy nem álltak a tanárok a hátunk mögött. Fogom javasolni, hogy így is lehetne csinálni, mert már elég nagyok vagyunk.

február 12. kedd

Ma nem volt tanárnő. Rajtunk kívül még egy diák volt bent, aki egész nap szerkesztett. Az a tanár, aki neki segített, néha ránk is ránk nézett és megkérdezte, hogy segíthet-e. Már majdnem befejeztük a fűzőt, nap végére már csak pár apró dolog maradt és a neheze, a ringlizés. Örültem, hogy sikeresen befejeztem a ruhadarabot, tetszett a többieknek is.

Ma sem mentünk be a városba, hanem mivel nem volt túl jó az ebéd, ezért vettünk apró csirkecombokat és szárnyakat, tojásba forgattuk és megsütöttük. Kerestünk nagy nehezen ecetet is és csináltunk tejfölös-ecetes ubisalit. Eszméletlen finom volt. Nagyon jót pihentünk utána. Elkezdtünk gondolkodni, hogy majd hogyan fogunk elpakolni a bőröndökbe. Kigondoltuk, hogy majd kérünk a portáról egy szobamérleget, hogy legalább körülbelül tudjuk, hány ruhát kell majd magunkra aggatni a reptéren, vagy mit nem tudunk majd hazavinni. Este bekopogott a gondnok, hogy elmegyünk 19:00kor egy sütögetésre az olimpiai parkban lévő tóhoz. Autóval mentünk. Nagyon hideg volt és ráadásul nem is foglalkoztak velünk, bár rendes dolog volt, hogy meghívtak. Egy lány kínált meg minket sült virslivel. Én hiába kínálgattam a negrót, vagy nem is figyeltek, vagy nem kértek vagy meg sem köszönték. Így elszórakoztattuk magunkat. A koleszben még meghívtak minket egy tradicionális finn sütire, amit csak ezen a nap szoktak enni. Ma a húsvét előtti böjtöt ünnepelték. Nem volt rossz élmény, még így sem, hogy olyan fáradtak voltunk, hogy már nem is értettük, hogy mit magyaráz a gondnok. De annyit nem ért, hogy tiszta füstös lett a frissen mosott hajam, a kabátom, a sapim és mindenem.

február 13. szerda

Tudtuk, hogy ma sem lesz tanárnő és át kell mennünk a kalapos műhelybe, hogy kesztyűt csináljunk. Izgalmasnak tűnt a feladat. Egy nagyon kedves tanárnővel voltunk. Nagyon sok fajta és színű anyagot és méretre szabott szabásmintákat is adott a munka elején. Hozott egy csomó olyan anyagot is, amiből díszet csinálhattunk a kesztyű elejére. Egy gépet is hozott, amivel bármiből lehetett mintákat kivágni sablonok segítségével. A neve Big Shot volt. Eldöntöttem, hogy nekem is kell egy ilyen. Elkezdtük rávarrni kézzel a kivágott díszeket. Elég érdekes dolgokat találtunk ki, amik nem igazán voltak megszokottak. Az enyém például olyan volt, mint egy kis kert. Délben az egyik tanárnővel elmentünk befizetni a fogorvosi

számlámat, örülök, hogy segített. Odaadtam neki az ajándékokat, amiért olyan sokat hordozott és bajlódott velem. Egy farmerből készült, kidekorált mappát, egy boci tábla csokit és egy egész csomag negrót kapott. Nagyon jó volt látni, mert nagyon örült neki. Miután visszaértünk, folytattam a kesztyűt. Díszítés után összevarrtuk. Nem volt bonyolult. Csak kifordításnál kiderült, hogy amivel feldíszítettük, az nem egy tartós anyag. Szóval nem használható, csak díszkesztyű. Azért szólhattak volna. Egy kicsit alább hagyott a lelkesedésem. Otthon elkezdtünk minimálisan pakolászni a bőröndbe. . Este szétválogattuk a tanároknak szánt ajándékokat. Csináltunk a kollégiumba a portásoknak is és csináltunk 2 db pótcsomagot is vészhelyzet esetére.

február 14. csütörtök

Reggel befejeztük a fűzőkön a kimaradt dolgokat, aztán pedig ringliztünk a kalapos műhelyben. Hát nem volt egy egyszerű dolog. Főként a többieknek, mert nekem nem volt elég anyagom, hogy visszahajtsak a fűző széléből, de nekik így 6 anyagon kellett áttuszkolniuk a ringliket, amiből minimum 2 réteg csipke volt, ami folyton elmozdult. Szinte mindenki megsérült, de erre úgy tűnik fel voltak készülve, mert voltak kitéve ragtapaszok. Miután végeztünk, bementünk a városba

február 15. péntek

Ma nem túl sok dolgot csináltunk már. Elszámoltunk az elhasznált anyagokkal és átadtuk az ajándékokat. Nagyon örültek nekik. A legtöbb ajándékot Páivi tanárnő kapta. Szinte egy egész táskányit. Mi is kaptunk ajándékot. Egy-egy bögrét az iskola logójával. Nagyon jól esett. Olyan jóban lettünk Páivi tanárnővel, hogy nagyon fog hiányozni. Megtudtuk ezen kívül, hogy egy önkéntes sofőr kivisz minket a reptérre. Ennek is nagyon örültünk, mert olyan sok holmink volt, hogy nem hiszem, hogy ki tudtuk volna magunkat szenvedni a reptérre. Délután megint bementünk a városba utoljára, de nem maradtunk sokáig, hogy legyen időnk pakolni. Levittük a Gondnokoknak is az ajándékokat, de egy másik nő volt ott, így az egyik pótajándékot már fel is használtuk. Kértünk mérleget is, bepakoltunk a bőröndökbe. Az eredmény lesújtó volt. Kiderült, hogy mindannyian úgy fogunk kinézni a reptéren, mint mozgó hóemberek.

február 16. szombat

A nagy nap. Reggel azért nem siettük el a felkelést. Aztán pakoláztunk még egy kicsit és elkezdtünk reggelit csinálni. Megfőztünk mindent, amit a hűtőben még találtunk. Amiből kikerekedett egy finom kis lecsó. Rendet csináltunk a szobákban, mert 13:00ra jöttek értünk. Kivételesen időben leértünk a csomagokkal. Két srác volt a segítőnk. Még szerencse, mert egész hónapban csodálkoztam, hogy nem zártuk ki magunkat a szobáinkból. Erre az utolsó nap, a fele csomagokkal bent, kizártam magunkat az egész kollégiumból. Elég idegesek lettünk, de a fiúk ügyesek voltak és bementek valahol hátul. Nagyon nagy szerencsénk volt. Mikor odaértünk a reptérre, a fiúk rossz helyen raktak ki minket, úgyhogy kettes turnusban vonultunk a reptéren, mert olyan sok holmink volt, hogy nem bírtuk őket egyszerre vinni. Valakinek mindig vissza kellett menni segíteni a másikat, viszont valakinek az ottmaradó dolgokkal is kellett maradnia. A reptér másik oldalán találtunk kocsikat is, így ezt a problémát megoldottuk. A másik nehézség az volt, hogy saját magunknak kellett becsekkolni kihelyezett

számítógépeken. Hát nem is volt az olyan egyszerű, de kaptunk segítséget szerencsére. Ezután elmentünk a mosdóba felöltözni. Rajtam 7 db cicanadrág és 10 vékonyabb pulóver volt. A poggyászatot és a laptoptáskát összekötöttem és még aközé is kötöttem dolgokat. A kezemben volt a kabátom és még két vastag pulóver. Mindegyik ujja tele volt tömve a papucsommal, pizzamámmal, harisnyákkal és pulóverekkel. Így csak a törölközőket kellett a kollégiumban hagyni. Tanulság, hogy komolyan kellett volna vennem, mikor azt mondták, hogy AZT NEM KELL VINNI!!!! Próbáltam könnyen emelgetni a kézipoggyászatot, de 14 kg-ot nem olyan egyszerű csuklóból felemelni. Szerencsére nem szóltak semmiért, hatalmas megkönnyebbülés volt átmenni úgy, hogy nem kellett semmit sem kidobni, mert túl nehéz a csomagom. Már csak a repülőre kellett felszenvedni magam, ami nem is volt olyan egyszerű, mert folyton megakadtam az ajtótól kezdve egészen az ülésემig a nagy csomag miatt. Még a légi utaskísérők is jót nevettek rajtam. A vacsora nem is volt rossz. Sőt, nagyon is tetszett. Kis fasírt golyók voltak benne, egy érdekes alakú főtt tojással, szárított és friss paradicsommal és salátával. De azért alig vártam, hogy végre leszálljunk. Nagyon jó volt anyuékat viszontlátni! Hazafelé én vezettem, ami szintén nagyon hiányzott már. Mindenkit mi vittünk haza. Hazafelé még megálltunk a Tanyacsárdában vacsorázni, mert már nagyon hiányoztak a hazai ízek mindenkinek.

Éppen ezért **tanács a kiutazóknak:** nekünk nagyon jól jött az a 15 db tésztaleves, 2db bolognai szósz, 2 db édes-savanyú csirke és a fél kiló Trappista sajt, mert ezek vannak kint is, de nem olyanok, mint itthon és jól jöttek a „hazai” ízek. Mint mondtam, tényleg nem kell törölközőt vinni és tökéletesen elég 1db cipő is. Vékony ruhákat vigyetek, de azt többet, mert fő a réteges öltözködés. A vastag pulóverek és a farmernadrágok csak hátráltatnak és valószínű a kukában fognak kikötni. És utolsó megjegyzésem, hogy ne sértődjete meg, ha nem barátkoznak veletek és nem is köszönnek vissza, ők ilyenek. De azért ti köszönjete és mosolyogjatok, az a biztos, azért vannak barátságos emberek is köztük. Ki tudja, épp kivel futtok majd össze.

Szakmai tapasztalatok: Nagyon értékes volt számomra ez az egy hónap. Varrás kapcsán új technikákat és módszereket láttunk és kipróbálhattunk. Hímzésnél és horgolásnál szintén tanultunk új dolgokat, hiszen a rájuk jellemző motívumrendszereket használtuk és voltak számunkra ismeretlen öltéstechnikák is. A fűző elkészítésénél megtanulhattunk, hogy előbb érdemesebb próbaanyagból elkészíteni, és ha akarunk neki pántokat, akkor arra kell előbb rászerezketni a pántot és arról kell levenni az új szabásmintát. Ezt biztosan fogom tudni alkalmazni is a jövőben. A kesztyű készítését is tanultuk, bár a saját kárunkon jöttünk rá, hogy a használhatóság szempontjából nem mindegy, mivel díszítjük. Ezt az izgalom hevében sajnos nem vettük figyelembe. A ruha anyagánál saját magunk választhattunk anyagot. Ez is nagy felelősség volt, hiszen jól kellett tudni, hogy melyik anyag hogy viselkedik.

A finnek nagyon gyakorlatiasak, egész más az oktatás. Mi más szemlélettel tanulunk itthon. Nagyon szeretik a kézműves technikákat és az egyedi darabokat szinte mindenkiből. De a legfontosabb ebből, hogy az egyedi dolgokra van is igény. Megbecsülik azokat. Így érdemes

dolgozni és kreatívnak lenni. Mi is nagy lelkesedéssel vetettük bele magunkat a munkába szinte minden nap. Sokat tanultam a 4 hét alatt, s örülök annak, hogy minden helyzetet sikeresen megoldottunk. Remek szobatársam volt, sokszor segítettünk egymásnak. A finn tanárnők nagyon jó feladatokat adtak, de hihetetlen volt, hogy órákra-napokra egyedül hagytak bennünket a feladattal. Igaz, amikor kellett, akkor segítettek. Finnország gyönyörű és a hideget is el lehet viselni. Biztos, hogy egy életre szóló élményem lesz az utazás.